

מדור בו ידובר על צפורים שאינן צפורי-נפש ועל נכסים שאינם נכסי-צאן-ברזל, על הכל ועל לא כלום — על הא ובעיקר על דא.

אבירי פיתיאס יכולים לחתור בחסקה וגם לקבל הודעות אהבה בטלפון

יום הולדת-לחותנת

הוקסמנו מאד לשמוע מפי מר יהודה ורבר, אחד ממנהלי המשרד החדש לשרותן, שאנו יכולים להדול מ' לדאוג, כיוון שחברה זו פשוט קיימת כדי להקל על חייו ועבודתו של יהא זה רופא, עורך-דין, בעל-מלאכה, עקרת-בית, או סתם אדם חסרי-מקצוע.

הפרינציפ הוא פשוט מאד. רק שיש לירות לחודש. אדם שיש לו טלפון, מפרסם בין כל ידידיו ואוהביו, שאם אין תשובה ממספר הטלפון שלו, שיתקשרו עם אחד מארבעת המספרים של לשרותן, שם רושמים את ההר' דעה שיש למסור למינוי, והמינוי רשאי לצלצל כאשר הברר עולה על דעתו, כדי לקבל את ההודעות עבורו. אדם שאין לו טלפון, מוסר את מספרי הטלפון של לשרותן, כאילו היו אלה מספרי הטלפון הפרטיים שלו. אין מה להתבייש. ההמשך כנ"ל. בעל-מקום אף מקב' לים חיים שלט קטן במתנה, עליו כתוב "באם סגור, נא לצלצל למספר 65456 או 67035". הכל סודי, כמובן.

אמרנו שזה נחמד מאד, באמת, כשאנו מנסים להסתיר את עצבנותנו למראה כלב הבוקסר הענק, שהתרוצץ בחדרו המרחחים של לשרותן, ואשר נדמה היה לנו שיש שמץ דמיון בינו ובין מר ורבר — כשמר ורבר הרגיע אתנו שאין הוא מסוכן, הוא נמצא איתו כאן משום שבבית מדכאים אותו. אין לו מקום. רופים אותו. לגמנו את מיץ-האשכוליות המריר, כשאנו למדים שזה רק חלק מכל השרותים. שאפשר, למשל, לקבל מיד את ההודעות הביתה עם מסירתן, על-ידי שליח. שאפשר ל' העביר את המינוי ממקום הימצאו לביתו או למשרדו של לקוחו. רק 15 לירות לחודש. "זה חיים. הכל חיים", אמר לנו ורבר אדום-הישער והחסון מאד, העוסק בין השאר גם במסחר בצניורות ברזל, שלא לדבר על העוב' דה שהוא גם עורך-דין, מחזיק ברשיון מס' 4 של מדינת ישראל, ובעלה מזה חודשים מעטים של השקנית בדי-מוס, שהדריגה וכיום האסיסטנטית לדרמה באוניברסיטת תל-אביב — עגנה שבטי.

סייכנו באדיבות לשמע הסיפור על האדם שצלצל כדי לשאול אם אפשר להעביר את המכונית שלו לגרין, או זה, שקיבל את השם לשרותן ברצינות וטילפן כדי לדעת כיצד יתכן הברר שמשדרת כה חדש יקבל מספר כזה של מכשירי טלפון בימים טרופים אלה, ונענינו שזה הודות למשרד-הבטחון. מפני שלשרותן שיקם עיור, שהוא גם קטועי-יד, העובד ליד המרכוזה.

אולם השרות הקוסם לנו ביותר הוא שרות התוכורות, כפי שמגדיר אותו מר ורבר: "אדם חייב פעם בשנה לזכור תאריכים שהוא נוטה לשכוח, כמו יום הולדתה של אשתו או של הורות. מסיני אני יודע שאתה זוכר שאר ימות השנה — אבל! Damn!, באותו יום אתה שוכח. ובכן, המינוי ממצא לנו רשימה מפורטת של התאריכים שלו, ויומיים לפני התאריך, מצלצלים אליו ושואלים אותו מה אתה רוצה לעשות? הוא אומר למשל: שלחו פרחים. שלח (במידים) מביא פרחים. כ' מובן שהוא מוסר לנו מראש את כרטיס-הביקור שלו." 30 לירות לשנה.

חזרה לסיראקוז

המודעה באחד היומנים נראתה לנו כהבטחה להתגש' מות חלום נכסף: "מסדר אבירי פיתיאס", נאמר בה, "מתקשים בסניף תל-אביב להתקשר עם המזכירות — טלפון 61112".

כמובן שאנו יודעים היטב שמיסדר פיתיאס הוא מיס' דר סודי שהוקם בת'

שנגטון ב'19 בפבר' אר 1864, ואושר על-ידי הקונגרס, שהוא ב' על 56 לשכות גדולות, בארצות-הברית וקנדה, ו-3000 לשכות-משנה, כולל בהתאי. שיש בו שלושה אגפי משנה: "המיסדר הצבאי", "המיסדר הדרמטי של א' בירי כוראסאן" ו"ה' מיסדר הצוער של סני' כי סיראקוז", שלא ל' דבר על "מיסדר אח' יות פיתיאס", שנוסד ב'1888, והוא מיסדר של נשים בלבד.

נוכרו במערפל באגדה על דאמון ופיתיאס (ולא, אנו מצטערין לומר, פיתיאס), שני בני סיראקוז, שהת' פרסמו לדורות כסמל הבריות והאחחה הנצחית. פיתיאס נזון למות על-ידי רודן סיראקוז, דיוניסיוס הצעיר, ש' בחייו ניסה להתקשקש, אולם קיבל חופשה לסדר את

עניינו בעיר הסמוכה, בתנאי שחברו, דאמון, ישמש כבן-ערובה עד לשובו. דאמון, שותפו לקשר, עשה זאת, כשהוא מוכן למות במקרה שפיתיאס לא יחזור למועד. עיזב בלתי-צפוי חל בדרכו של פיתיאס חורה, ודאמון, שהיה משוכנע כל העת ברעיונו של חברו, היה בדרכו

להוצאתו להורג, כשכל העם נד לו בראשו, כאשר לפתע פילס לו פיתיאס דרך בין ההמונים ונפל לזרועות חברו. בעוד השניים מתדיינים על הזכות למות איש למען רעהו, קרב דיוניסיוס, סלח להם וביקשם להתקבל כשלי' שי לבריתם. פרידריך שילר תיאר הרפתקה זו בבלאדה בשם "הערובה", בה החליף בטעות את תפקידי השניים, והמתחילה כלהלן:

Die Bürgschaft.

(Damon und Phintias.)

Du Dionys, dem Tyrannen, schlich Damon, den Dolch im Gewande; Ihn schlugen die Häscher in Bande. "Was wolltest du mit dem Dolche, sprich!" Entgegnet ihm finster der Wüterich. — "Die Stadt vom Tyrannen befreien!" — "Das sollst du am Kreuze bereuen."

ואשר הרשינו לעצמו לתרגם כלהלן: אל דיוניס הערץ חדר דאמון, פניו באודת. תפסוהו שוטרים במחזרת. "הפגין לשם מה?" הרודן חקר את דאמון, בזעם קודר ואכזר. "את העיר מרצין לשחררו!" "ליד הגרודם הצטערו!"

אולם העדפנו לשמוע הכל אודות מיסדר אבירי פי' תיאס, מפי טלפון 61112, שנתגלה כעורך-דין אדיב מאד בשם מר להיתן. "מה יש? רוצים להצטרף? זה עניין דומה לבונים ה' חופשיים ובני-ברית. שמעתם בחדאי על האגדה. פיתיאס זה סמל לחברות טובה. המיסדר בארצות-הברית מקיף מיל' יונים. הוא קיים בירושלים כ-20 שנה. נשיא הלשכה הוא ד"ר ראובן כנצלסון, מנהל קופת-החולים העממית. ה' פעילות היא עזרה ופעולות עזרה למעברות. יש הסכם בלתי-כתוב שמבקרים איש את רעהו אחת לשב' עיים. בינתיים זה רק לגברים. גם באמריקה זה כך, אבל בתל-אביב אנו רוצים לעשות מהפכה ולצרף אולי נשים. אנו רוצים להקים לשכה בתל-אביב. המועדון, ברחוב ארלוזורוב 20, תרגם לנו על-ידי חיים ליבוזין. כדי להקים לשכה בתל-אביב אנו זקוקים ל-25 חתימות. קי' בלנו צ'ארטר מארצות-הברית.

"25 הראשונים לא יידרש דבר, כי הם יהיו המייס' דיס, אך יש בדך-כלל מבחני-כניסה. יש דרגות, אך הכל סודי. בארצות-הברית היה הנשיא הגדול פראנקלין דלאנו רוזבלט. אחריו טרומאן. נמנים על המיסדר גם אורל הארימן, ורן הארדינג, הרברט ליהמן, סנטור חיינ מורס ולה'גארדיה ז'ל."

"בירושלים קיימת לשכת דוד ויהונתן. זה במקביל ללידות בין דאמון ופיתיאס בשבילנו. יש בעצם גם לשכת דוד ויהונתן בניו-יורק. אנו נקים בתל-אביב את לשכת דוד ויהונתן מס' 3. רק שאין לנו עדיין ה-25 הראשונים. אולי אתם מכירים כמה גברים מתאימים?"

קו ציפור עלי מים

לאחרונה שמנו לב כי המילה "חסקה" מבצבצת בת' דירות חשודה בשחתם של כמה מידידיו. האחראי לאופנה זו הוא שמאי קנצפולסקי הידוע לציבור בשם טופסי. מצאנו אותו על משמרתו, מול מלון ז', כשהוא מנסה לפייס בדברי-נועם תינוקת צרחנית שנתגלתה כ' בתו, הבנה. הוא לבש בגדים ארום וחולצת-מגבת צה' בה, והתיחס אל השמש החורפתית העדינה כאילו היתה שמש תמוז. חיפשנו דרך להסיח את הסיחה בעדינות אל החסקה, אך נוכחנו לדעת שאין צורך בכך. הוא הגיע ישר אל הנושא. כדאגתה על ביאטריצ'יה. החסקה, נסתבר לנו, היא בעצם המצאה ערבית, ש' שוכללה בידיים עבריות. אולם לערכים היא שימשה כ' דוגית, מפני שהיא שטוחה, אינה מתמלאת מים כאשר

נשבר עליה גל. לכן היא מתאימה לים הפתוח. כאשר באו לארץ הקרימצקים — שאינם אלא העולים מקרים, שם דומה החוף לחופי הארץ — הבינו מיד כי הסירה הערבית מתאימה מאד להצלה. כשעברה את הגלים אל הטובע, היתה יעילה. אולם כשהיתה צריכה לחזור לחוף, היתה תוקעת אף.

למולם של החסקה ושל ידידיו, נמצא הגואל בדמותו של חרש-אילים במקרה גם מציל וגם נגר — הוא שלמה אלחסוף, שהוא לחסקה כמו שמרקוני לרדיו ושמעון פרס לבטחון. הוא חיבר את ההצלה עם הגירות, נתן לה קרקעית קמורה וחייד את החרטום והירכתיים. "כמו בנה. זה כמו מאזניים. אם אתה זו קצת אחורה, או אפילו מתכופף קצת, אתה מונע את תקיעת האף." לא יכולנו להימנע מלתקוע את אפנו בעניניו הפרטיים של טופסי. קודם כל, למה טופסי, כשיש לו שם עברי כה מפואר כמו שמאי? "אה", נאחז, "זה עוד מהימים שלמדתי בגימנסיה נורדיה. לכל הגייגים קראו או פוקסי. באותה תקופה הצגנו את אוהו הדוד תום ב' בית-הספר. איהו עולה חזר לא תפס את שמי ובמקום פוקסי קרא לי טופסי. זה נדבק."

האיש שאינו כל-כך טופסי, גם אינו כל-כך קנצפולסקי. סבו לקח שם זה לעצמו על-מנת שיהיה שונה ממשעת שמותיהם השונים של תשעת אחיו. זה נעשה בתקופת הצאר ניקולאי, כדי שאפשר יהיה להשיג גיירות של בך בכור. בך-בכור, הוסכר לנו, לא נלקח לשלושים שנות שרות בצבא הצאר.

זה הוכיח לנו סיפור יהודי עגום בשם החטופים. ש' למדנו בבית-הספר, ולכן היה טבעי שבעבור רגע הוזכר גם שמו של ביאליק, שגם הוא זכור לנו מהימים ההם. טופסי סיפר לנו באגדה מסוימת כי הכיר את המשורר הגדול אישית. זה קדם לימי החסקה. פעם, כשהלך ברחוב עם חברו והילך רכיל על מורהו בקול רם, חש טפיחה חזקה על גבו. כשהסתכל אחורה, עמד מול פניו האלמוותיים והרושמיים של חיים נחמן ז'ל, שהר' כיח אותו בדברי כיבושין אבהיים שאין זה נאה ואין זה יאה לרכל על מורים שלא בפניהם.

בסיום השיחה ההיסטורית שאל ביאליק לשם הילד. "קנצפולסקי?" היררה. "שם ארוך כל כך? מדוע לא תש' נה אותו לקנצ'פיר, למשל?" ביאליק מת לפני שהספיק להיתכח כי קנצפולסקי נשאר, בכל זאת, קנצפולסקי.

טופסי הוא חלק מה' האינזנטר החי של שפת-הים עוד משנת 1936, לפני שה'

עיר תל-אביב הרגישה כי תחת לשכונ' לחוף ימים, היא שוכנת ל' חוף ביבים. הוא מודה בענוה שאולי חתירו' תיו עוררו באנשים ב' עלי רגש את השאיפה לנסות את כוחם גם בים סוער. "משך הר' התחנך על שפת-הים, ותפס מאוחר יותר עמ' דות בישוב. בחורים שכיום הם אושי-מפתח ויש להם סניטימנט ל' ספורט-הגעורים שלהם. והמפורסמים מושכים אחריהם את הרוצים להיות מפורסמים." גאחתו העיקרית של טופסי היא העובדה שהמפורסמים ואלה העומדים להתפרסם באים עתה גם בחורף. כי חתירת חסקה ב' חורף היא, לדעת טופסי ומעריציו, שיא התענוגות.

אחת שבאה היתה צעירה בלונדית תמירה בשם נעמי שטיין, שעלתה על חסקה כשהתפתנה מלימוד משפטים. יום אחד, כדי להעביר שיחה בטלה, שאמר אותה טופסי במה היא עוסקת. היא אמרה לו. הוא אמר לה שבעצם החל ללמוד פעם משפטים באיטליה בשנת 1933, לא שהוא מצטער על אורח חייו הנוכחי. הוא נהנה מעצם היותו מציל, לא לעולם חוסן. הוא לא היה רוצה שיגיע פעם יום ויהיה מקרה של מחת על מצפוני.

נעמי אמרה כמה שלעולם לא מאוחר מדי, וטופסי הסכים לדבריה, אך לא בשיכנוע רב. נעמי ביקשה אותו שיביא לה את תעודותיו. יום אחר שמטר לה אותה, באה והודיעה לו שכבר רשמה אותו בבית-הספר הגבוה למשפט וכלכלה, עליו שמע או רק בפעם הראשונה. היא אפילו הכניסה דמי-קדימה.

מאז הספיק טופסי לשאת את עורכת-הדין נעמי שטיין, שילדה לו את הבנה, שכיום היא בת שלושה חודשים. "זה אולי נשמע כמו בירת קובה, לא איכפת לי", אומר טופסי, "אבל הכוונה היא להבנה."

